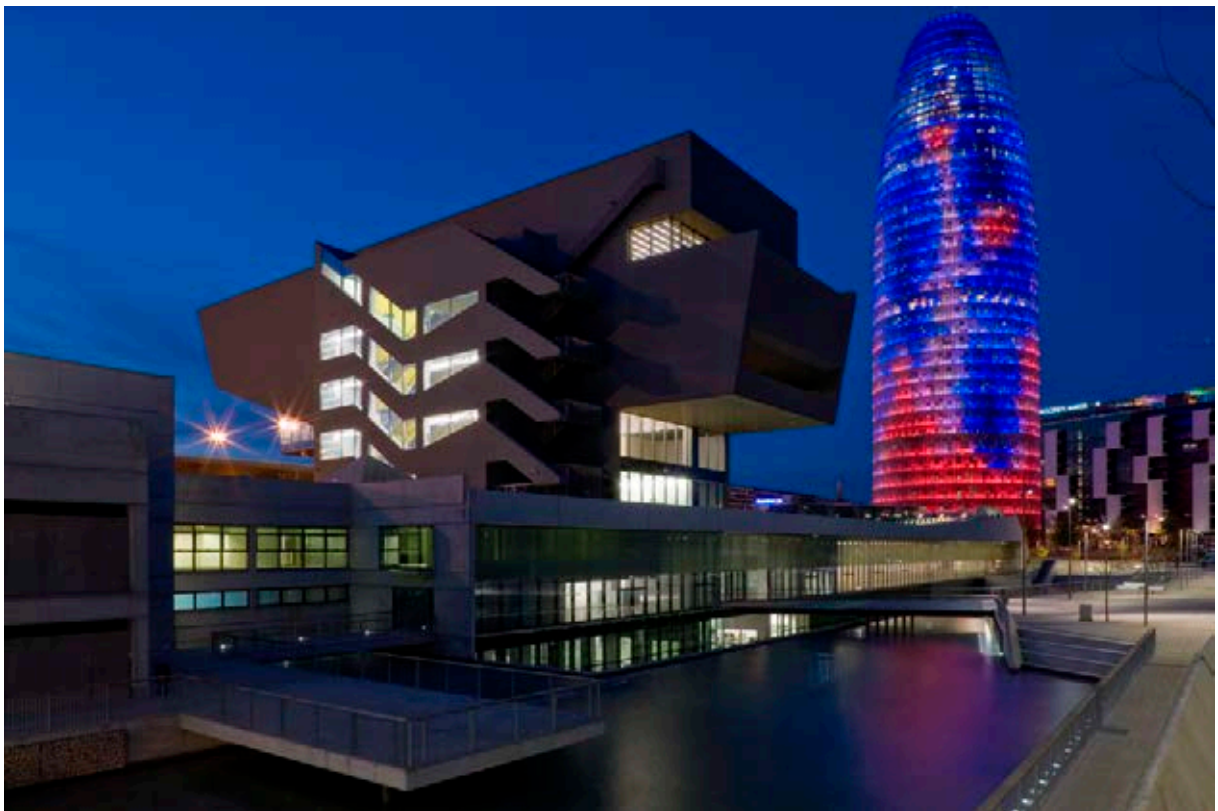

Edifici Disseny Hub Barcelona. Museu del Disseny. Fotografia: Lourdes Jansana

Edifici Disseny Hub Barcelona. Museu del Disseny. Fotografia: Lourdes Jansana

EL MUSEU DEL DISSENY DE BARCELONA: EL PATRIMONI, UN RECURS AL SERVEI DEL CONEIXEMENT, EL DEBAT I ELS REPTES SOCIALS

*THE DESIGN MUSEUM OF BARCELONA: THE
HERITAGE, A RESOURCE AT THE SERVICE OF
KNOWLEDGE, DEBATE AND SOCIAL CHALLENGES*

Pilar Vélez

Directora del Museu del Disseny de Barcelona

Resum El Museu del Disseny de Barcelona és un museu de les arts de l'objecte i el disseny, que reuneix les col·leccions dels antics museus de les Arts Decoratives, Ceràmica, Tèxtil i d'Indumentària i de les Arts Gràfiques, sota un nou projecte museològic comú i amb una museografia flexible. La integració de les col·leccions històriques d'arts decoratives i les arts d'autor contemporànies amb les col·leccions de disseny dels segles XX-XXI constitueix la seva singularitat. El denominador comú de les col·leccions és el concepte del disseny, entès de manera àmplia (idea, mètode projectual, innovació, procés de fabricació...). Avui Barcelona i Disseny són dos termes indissociables, atès que el disseny és un valor clau per a la cultura, l'economia i la difusió internacional de la ciutat.

A més, el seu Centre de Documentació aplega una biblioteca dedicada a les arts de l'objecte i el disseny i un arxiu històric on es conserva la documentació -arxius personals o d'empresa, de dissenyadors, artesans o industrials generalment representats en les col·leccions-, amb l'objectiu de poder reconstruir el procés de conceptualització i producció dels objectes que es conserven en els seus fons. Les col·leccions objectuals i el Centre de Documentació són els pilars del Museu.

Gràcies a la complicitat amb els nombrosos sectors relacionats és un centre patrimonial en creixement constant i una plataforma d'encontre dels sectors del disseny i les arts de l'objecte, amb vocació educadora i de generar coneixement a l'abast de tots els públics.

Paraules clau Disseny, Museus, Barcelona.

Abstract

The Design Museum of Barcelona is a museum devoted to the arts of the object and design. Its collections are the result of merging those of the former museums of Decorative Arts, Ceramics, Textiles and Clothing, and Graphic Art to create a united, flexibly-organised, new museum project. The singular nature of the new Museum lies in its integration of historic decorative arts and contemporary auteur arts collections with design heritage from the twentieth and twenty-first centuries. The common denominator in the collections is the concept of design, understood in a broad sense (idea, project method, innovation, manufacturing process and so on). Today, Barcelona and design are inseparably linked, as design is a key value in the city's culture, economy and international promotion.

The Museum's Documentation Centre also houses a library devoted to the arts of the object and design, as well as a historic archive that conserves documentation –personal and company devoted to designers, craftspeople and industrialists that are, generally speaking, represented in the collections. The aim is to reconstruct the process of designing and producing the objects conserved in the Museum collections. The collections of objects and the Documentation Centre are the main pillars of the Museum as a whole.

Alliances established with many related sectors have also helped to make this a constantly-growing heritage centre and a platform for encounters between different branches of design and the arts of the object, all in pursuit of the mission of educating and generating knowledge for all.

Keywords Design, Museums, Barcelona.

Centre Documentació. Museu del Disseny. Fotografia: Xavier Padrós

Nou Museu del Disseny de Barcelona

El nou Museu del Disseny de Barcelona, inaugurat el desembre del 2014, és fruit de la labor realitzada per diferents equips, una atenció i una inversió pública en el patrimoni i, per damunt de tot, un reconeixement a la història i al rol destacat que Barcelona, i Catalunya, ha tingut i té en les arts i oficis i el disseny. Avui Barcelona i Disseny són dos termes indissociables, atès que el disseny com a procés d'ideació i la producció consegüent, és un valor clau per a la cultura, l'economia i la difusió internacional de la ciutat.

Sota el nom de Museu del Disseny de Barcelona s'apleguen les col·leccions dels antics museus de les Arts Decoratives, Ceràmica, Tèxtil i d'Indumentària i de les Arts Gràfiques. La integració de les col·leccions històriques d'arts decoratives i les arts d'autor contemporànies amb les col·leccions de disseny dels segles XX-XXI constitueix la seva singularitat. De fet, el que diferencia el museu de qualsevol centre o institució dedicada al disseny és el seu patrimoni. El Museu és un museu de les arts de l'objecte i el disseny, que a través de les seves col·leccions ha de poder donar una visió global de la societat que ha creat un gran nombre d'objectes que expliquen les seves diverses formes de vida.

Les col·leccions totes elles estan unides pel concepte del disseny. El disseny és el denominador comú que els aplega, entenent el concepte de manera àmplia (idea, mètode projectual, procés de fabricació...). Resseguim-ne ràpidament la història per poder conèixer el seu contingut i el discurs actual.

La història

El Museu del Disseny de Barcelona és un museu públic de la ciutat de Barcelona, que compta amb una llarga història. Les primeres reflexions sobre la possibilitat de comptar amb un museu del disseny es remunten als primers anys noranta del segle passat. S'inicià aleshores una

discussió sobre el sentit d'una sèrie de museus barcelonins que conservaven notables col·leccions de les arts de l'objecte i el seu possible lligam amb el disseny, i, alhora, es plantejà la necessitat d'incorporar el disseny industrial al patrimoni de la ciutat, fins aleshores no present a les col·leccions. Però abans de prosseguir, cal que fem esment dels seus orígens. Per parlar del Museu del Disseny hem de parlar primer que res del Museu de les Arts Decoratives.

La història del Museu de les Arts Decoratives, embrió de l'actual Museu del Disseny, és complexa. De fet es remunta a un primer i fugaç Museu de les Arts Decoratives inaugurat el setembre de 1902 i que pocs mesos després s'anomenava ja Museu d'Art Decoratiu i Arqueològic. Posteriorment, el 18 de desembre del 1932 s'inaugurà al Palau de Pedralbes el Museu de les Arts Decoratives, fruit en una bona part de l'aportació ciutadana –col·leccionistes, productors, artistes..., i de notables adquisicions que les institucions de govern del país feren per a la ciutat, com fou el cas notabilíssim, aquell mateix any, de la col·lecció de l'industrial Lluís Plandiura.

Durant la postguerra –el Palau fou arrabassat pel govern franquista–, l'any 1949 el Museu fou instal·lat al Palau de la Virreina, al bell mig de la Rambla barcelonina. El seu gran creixement durant els anys cinquanta i seixanta arribà a fer possible la segregació de dos museus monogràfics, el Museu de Ceràmica (1966) i el Museu Tèxtil i d'Indumentària –format aquest definitivament pel Museu Tèxtil (1962) i el Museu d'Indumentària–Col·lecció Rocamora (1969) més el Museu de les Punes (1978), que s'hi incorporà definitivament el 1982.

El 1995, al Museu de les Arts Decoratives, llavors recentment reinaugurat al Palau de Pedralbes –que havia estat la primera seu–, es presentava al públic la nova Col·lecció de Disseny industrial, 1930-1990. Era la primera legitimació patrimonial oficial del disseny industrial a Barcelona. Així mateix, era el primer pas per facilitar la comprensió del

trànsit de les arts decoratives al disseny i les transformacions socioculturals que el feren possible. El 1999 el Pla Estratègic de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona considerà clau per a la ciutat l'existència d'un Museu del Disseny, que finalment havia d'aplegar les col·leccions del Museu de les Arts Decoratives, el Museu de Ceràmica, el Museu Tèxtil i d'Indumentària i el Museu de les Arts Gràfiques, que avui constitueixen el fons patrimonial del nou centre patrimonial.

El nou Museu del Disseny de Barcelona ha integrat les col·leccions dels museus esmentats sota un nou i plural discurs, que s'ha de visibilitzar a través dels seus programes públics per poder esdevenir un actiu centre cultural de la ciutat.

Singularitat del museu

La base d'un museu són les seves col·leccions. Sense col·lecció no hi ha museu. Pot tractar-se d'un centre cultural, però no d'un museu. Els museus són centres patrimonials que conserven i divulguen el seu patrimoni.

L'increment de col·leccions del Museu del Disseny és notable, atès que ha de ser el referent de la producció dels camps que abasta, gràcies a la complicitat amb els nombrosos sectors que els conformen. Per aquest motiu, podem dir que és un centre patrimonial en constant creixement, tot i que la política de col·leccions del Museu és rigorosa per tal de poder seleccionar les col·leccions més representatives possible de cada àmbit.

El Museu del Disseny conserva un doble patrimoni: les col·leccions d'objectes i el patrimoni documental. Les col·leccions objectuals del Museu i el Centre de Documentació són els pilars del Museu.

Les col·leccions objectuals: un triple patrimoni

El Museu abasta una panoràmica del disseny, no només de l'era industrial i postindustrial, sinó que també mostra la creativitat dels segles anteriors. Les diferents col·leccions d'arts de-

coratives –des del moble fins a la ceràmica, els metalls, les arts tèxtils...– recorren la tradició creativa dels oficis al llarg dels segles i la lliuen amb el disseny contemporani. En aquest sentit, les arts decoratives poden ser considerades l'avantpassat cultural del disseny.

Constitueix el fons del Museu un triple patrimoni procedent en una gran part del col·leccionisme i de la complicitat amb els nombrosos sectors relacionats amb el Museu (professionals, empreses de disseny, artistes, etc.):

- I. Arts decoratives històriques, d'abast europeu, amb preferència hispàniques i catalanes. Fins a l'inici del segle XX.
- II. Disseny de producte, gràfic i de moda, d'àmbit estatal, amb una presència notable de Catalunya. Segles XX-XXI.
- III. Arts d'autor, la majoria estretament lligades a Barcelona. Segles XX-XXI.

Les col·leccions històriques abasten del segle III al segle XX. Una selecció representativa es mostra a l'exposició *Extraordinàries! Col·leccions d'arts decoratives i arts d'autor. Segles III-XX*. Els darrers objectes exposats corresponen al primer quart del segle XX, en concret, a l'etapa *Art Déco* i enllacen culturalment i estèticament amb els primers objectes de la col·lecció de Disseny de producte, visible en l'exposició *Del món al museu. Disseny de producte, patrimoni cultural*.

Com és sabut, i així ho escrivíem en un text de presentació del Museu,¹ un cop tancada l'etapa *Art Déco*, exponent àlgid de l'art decoratiu del primer terç del segle, alguns autors arribaren a parlar de la mort de les arts decoratives. Des del final de la primera guerra mundial, la difusió del Moviment Modern, Le Corbusier i l'*Esprit Nouveau*, la influència de la Bauhaus..., propugnaren una nova relació entre forma i funció, rebutjaren l'ornamentació

1 Pilar Vélez, «El Museu del Disseny de Barcelona, el Museu de les arts de l'objecte i del disseny», *100 mirades a la col·lecció*, Museu del Disseny de Barcelona, Ajuntament de Barcelona, 2014, p. 11-29.

Exposició Del món al museu. Museu del Disseny. Fotografia: Aniol Resclosa

gratuïta i defensaren el valor de l'estandardització i el compromís ètic del disseny, donant pas al naixement del disseny industrial. Alhora, també en el primer quart del segle XX, algunes arts decoratives començaren a gaudir d'una consideració equiparable a les belles arts. L'*Art Nouveau* hi va contribuir, sens dubte, i des d'aleshores el procés havia de ser imparable.

D'altra banda, les arts d'autor contemporànies representen un nou camí dins de les arts del segle XX i tenen nom propi. Un cop esvaïdes les fronteres de la creació artística, els artistes esdevingueren lliures per poder explorar-les totes. Aquestes arts es posaren al seu servei com un camí d'experimentació, més enllà de la seva mera vessant utilitària, i tant en conrearen una com diverses i se sentiren i se'ls reconegué igualment creadors. La ceràmica, el vidre, l'esmail, la joieria..., són especialitats basades en tècniques seculars que el segle XX va fer seves.

Tant el camp del disseny com aquestes arts d'autor tenen en comú el seu nom propi, la identificació i difusió de qui n'ha estat el seu autor. De manera normalitzada, explícita, no com una excepció com havia succeït en etapes anteriors. Tot i la diferència entre les arts decoratives i el disseny, atès que el dissenyador es dedica a la creació, al projecte, i la producció seriada és un segon estadi del procés, mentre que l'artista i l'artesà solen projectar i realitzar ells mateixos les seves creacions, amb les col·laboracions oportunes. Però, en definitiva, podem afirmar que a l'inici del segle XX es forgen unes noves directrius en el terreny de la creativitat, que es desenvolupa mitjançant la via del disseny, o la via de l'art, o fins i tot entre l'art i el disseny. I que, en definitiva, són també un reflex de les grans transformacions socioculturals que hem viscut al llarg del segle XX. El Museu del Disseny aplega totes aquestes manifestacions.

El Centre de Documentació: les col·leccions documentals

El Centre de Documentació del Museu aplega una biblioteca dedicada a les arts de l'objecte i el disseny i un arxiu històric on es conserva la documentació –arxius personals o d'empresa, de dissenyadors, artesans o artistes generalment representats en les col·leccions del Museu–, amb l'objectiu de poder reconstruir, en la mesura del possible, el procés de conceptualització i producció dels objectes que es conserven en els seus fons. Entre molts altres arxius esmentem els donats pel dissenyador gràfic Ives Zimmermann, pel dissenyador industrial Miguel Milá, el de la botiga i sala Vinçon, el de l'empresa vitrallera Rigalt & Granell, el del moblista Joan Busquets, el fons del dissenyador Carles Riart... Així mateix s'hi apleguen algunes biblioteques de referència com ara la de Juli Capella (disseny espanyol), la d'Andreu Vilasís (esmalt internacional), dos fons excepcionals,

que són referents dels seus temes. El compromís recíproc dels professionals i el museu és la base d'aquest arxiu, com també de bona part de les col·leccions objectuals. Ambdós patrimonis són totalment complementaris.

De tots aquests fons documentals, a l'abast dels estudiants i dels professionals, n'han resultat ja un seguit de tesis doctorals i publicacions que van enriquint el coneixement de tots aquests vessants de les arts de l'objecte i el disseny, un objectiu clau del Museu.

A més de la seva funció com a biblioteca i arxiu complementari de les col·leccions objectuals, el Centre de Documentació és també un espai on tenen lloc diverses activitats pròpies o relacionades amb el Museu, com alguns màsters, jornades, tallers, etc., sovint impulsades des del mateix Centre, i alhora ofereix una sèrie de serveis presencials i *online*, especialment de temes relacionats amb el disseny, amb la voluntat sobretot de servir als professionals dels diversos sectors relacionats.

Exposició Extraordinàries. Museu del Disseny. Fotografia: Aniol Resclosa

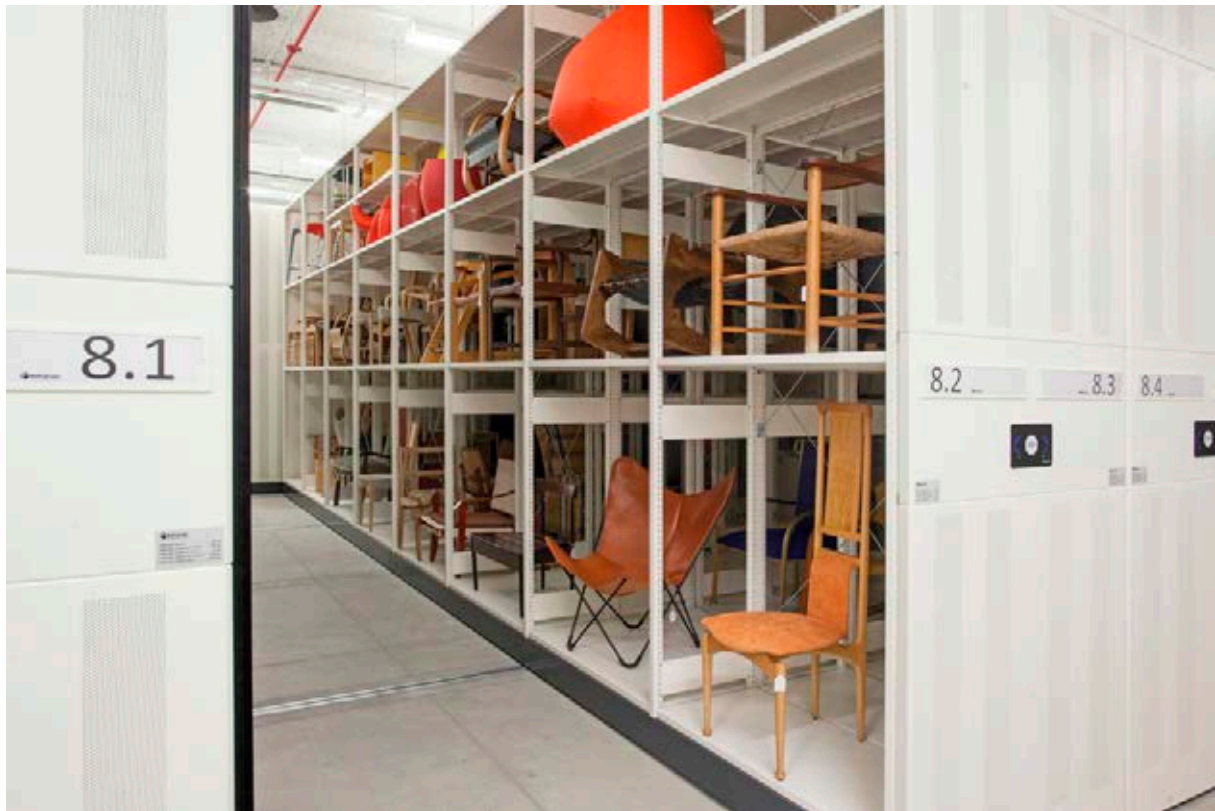
Exposició Disseny Gràfic. Museu del Disseny. Fotografia: Aniol Resclosa

Una museografia pròpia i flexible

Des de l'òptica museogràfica el Museu ha estat partidari de prescindir del concepte d'exposició permanent de llarga durada a la manera tradicional per poder oferir unes exposicions més flexibles i canviants— renovables cada 4 o 5 anys—, i un millor accés al seu patrimoni. Aquesta flexibilitat, molt més exigent amb el mateix museu, i en definitiva, un repte, ha de permetre plantejar més lectures i reflexions dels objectes que la mostra convencional permanent. En aquest sentit, se n'ha de treure el màxim rendiment possible, perquè avui dels museus se n'ha de saber llegir, més que mai, les idees que guarden i generen, més enllà d'admirar-ne només uns objectes o unes obres.

Al segon decenni del segle XXI, el concepte de museu no pot ser el mateix del segle XIX ni tampoc del XX, però sí els seus objectius. Com sempre, el Museu d'avui també ha d'educar. Només la reflexió i la recerca poden aportar coneixement, i en conseqüència, poden educar, missió del Museu. El museu, ple d'objectes, tan sols educa si ajuda el públic a extreure'n lectures útils: Des d'una perspectiva transversal i pluridisciplinària, però sense oblidar tampoc l'atenció específica a una temàtica, una tècnica o una col·lecció, dues línies necessàriament compatibles i complementàries. Un objectiu, doncs, centrat en el saber fer apreciar tot aquest món de l'entorn quotidià —domèstic, laboral, de lleure...—, tan propi de la nostra cultura

Reserves col·leccions. Museu del Disseny. Fotografia: Aniol Resclosa

material, i treure'n totes les lliçons possibles, gràcies a una museografia pròpia flexible.

Així doncs, lluny de seguir un discurs cronològic basat en un sol itinerari amb una selecció de peces de totes les col·leccions –més de 70.000 objectes–, s'ha optat per aprofitar els espais expositius en funció de l'esmentat discurs de manera plural i flexible.

El Museu va inaugurar amb quatre exposicions de les seves col·leccions, a partir de discursos propis:

– La col·lecció de Disseny de producte és visible en l'exposició *Del món al museu. Disseny de producte, patrimoni cultural* (primera planta), que se centra en una reflexió crítica sobre la consideració de patrimoni cultural atorgada al disseny des de fa tan sols unes dècades. Vol fer parar l'atenció en perquè determinats objectes d'ús quotidià passen a ser objectes de museu, per la seva aportació material, tècnica

o funcional o per haver obtingut un cert ressò sociocultural.

– L'exposició *Extraordinàries! Col·leccions d'arts decoratives i arts d'autor. Segles III-XX* (segona planta), proposa un recorregut cronològic entre les millors col·leccions de ceràmica, teixits, mobiliari, rellotges, miniatures, ventalls, papers pintats, etc., mentre paral·lelament es poden admirar una trentena de peces singulars que permeten fer un repàs sintètic i lliure de les arts decoratives a Catalunya. L'itinerari acaba en el segle XX, amb una mostra de les denominades arts d'autors –ceràmica, joieria, esmalt–, majoritàriament d'artistes catalans, i amb dues notables col·leccions de ceràmica de Picasso i Miró, donades pels mateixos artistes el 1957 i el 1981, respectivament.

– *El cos vestit. Siluetes i moda (1550-2015)* (tercera planta) és l'exposició dedicada a la moda, un altre dels punts forts de les col·leccions del museu. Mostra com al llarg dels segles la forma

i l'aparença del cos humà han estat modificades pel vestit, que en modifica les proporcions; l'allarga, l'eixampla, el comprimeix, el ressegueix o el destapa. Complementa l'exposició una col·lecció especial d'estructures interiors – crinolines, polissons, sostenidors, cotilles...

– La darrera exposició porta per títol *El disseny gràfic: d'ofici a professió (1940-1980)* (quarta planta), com a resum del seu discurs: explicar com els cartellistes o dibuixants publicitaris de just acabada la guerra civil van fer el salt cap a la professionalització, esdevenint grafistes i posteriorment, dissenyadors gràfics, com són coneguts en l'actualitat. De fet, aquesta exposició acaba amb un àmbit que es diu «Continuarà», fet que serà realitat la pròxima primavera del 2018, atès que serà renovada per mostrar-hi l'etapa de 1980 al 2003.

Discurs i línies de reflexió crítica del Museu del Disseny

El Museu del Disseny és un museu de l'objecte per viure, o dit d'altra manera, dels objectes producte de la capacitat humana de crear entorns artificials en funció de les necessitats i el marc sociocultural de cada etapa històrica.

El discurs del Museu del Disseny es fonamenta en els següents eixos:

– Les col·leccions del museu pertanyen al món de «l'artefacte», o dit d'una altra manera, a la cultura material, als *artificialia*, els productes culturals, creacions de l'*homo sapiens* al llarg del temps.

– El patrimoni del Museu se centra en l'objecte per viure, en el producte d'un procés i no en el procés o els productes intermedis. El fons documental per entendre el procés de producció, difusió i incidència sociocultural posterior es conserva al Centre de Documentació.

– La innovació i creativitat, del passat fins al present, són, per tant, valors que el museu ha de contribuir a divulgar i fer comprendre.

Una potencialitat del Museu es basa a saber descobrir, analitzar i difondre la innovació del passat i aquells camins de la innovació actual que poden esdevenir un veritable patrimoni social, i en conseqüència, cultural.

– L'objecte pot ser anònim o d'autor, únic o seriat. A partir del segle XX és prevalent l'objecte d'autor, tant pel que fa a l'àmbit del disseny com de l'art.

– Les disciplines bàsiques són la història de l'art (i especialment de les arts decoratives) i la història del disseny. Sense oblidar, naturalment, el suport de la història econòmica, la història de la tècnica, l'antropologia, la sociologia...

Des d'aquesta perspectiva, les línies de reflexió crítica engegades actualment pel Museu se centren en alguns debats contemporanis entorn del disseny, especialment en dues discussions:

1. *El rol i la responsabilitat del disseny en l'actualitat*, ja que el Museu vol avançar-se al futur seguint l'actualitat del disseny en les seves cada vegada més diverses àrees o els més sofisticats avenços tecnològics, com també parant atenció en tot allò que exigeix la societat global i la sostenibilitat del planeta, i reflexionant sobre quin ha de ser el veritable paper del disseny i del dissenyador en l'actualitat. El Museu ha de jugar un paper cabdal en la difusió del coneixement del disseny, el seu bon ús i la capacitat que té de millorar les condicions de vida, posant en pràctica els valors d'abast global, sostenibilitat, reciclatge, accessibilitat...

2. *Art, Artesania i Disseny: vies de creativitat i innovació. Relacions, paral·lelismes i divergències*. Al llarg de la història, la creació d'objectes ha partit de l'artesanía, és a dir, dels oficis tradicionals que permeten donar forma a una necessitat. Des d'aquest punt de partida es poden analitzar diferents situacions contemporànies per entendre els lligams actuals entre tots tres marcs i el reconeixement de cada un d'ells des de diferents perspectives.

La seu del Museu i l'equipament interior

El Museu del Disseny de Barcelona té la seu en un edifici de la plaça de les Glòries, un nou centre cultural de Barcelona, obra de l'equip d'arquitectes MBM (Martorell, Bohigas, Mackay, Capdevila i Gual), que el dissenyà expressament per al seu ús com a centre patrimonial.²

L'edifici té dues parts: una de subterrània, que aprofita el canvi de nivell provocat pel remodelatge de la plaça, i una altra que emergeix sobre el nivell del carrer. És aquesta part, a manera de torre, amb les seves quatre plantes, uns 3.000 m², on el Museu presenta el seu patrimoni mitjançant quatre mostres permanents de mitjana durada (uns cinc anys), un fet que permetrà oferir al públic diverses exposicions alhora entorn o a partir del discurs general, de manera que les lectures puguin ser distintes, transversals o específiques, i per tant, més enriquidores, i que el gran nombre d'objectes del fons puguin anar-hi tenint presència periòdicament.

Per a organitzar-hi tot tipus d'exposicions temporals, tallers, laboratoris..., de diversos formats, el Museu compta també amb un gran espai, més de 3.000 m², amb la possibilitat de compartimentació. A la planta subterrània disposa d'uns 2.000 m² que corresponen a unes sales de reserva, és a dir als seus magatzems, d'estructura compactada, més l'Àrea de Conservació-Restauració. Així mateix, compta amb uns espais dissenyats expressament com a Tallers didàctics, pensats per dur a terme les activitats del Servei Educatiu, i el Centre de Documentació, biblioteca i arxiu, ja esmentat. En aquesta mateixa planta subterrània el Museu hi té les oficines i una sèrie de sales polivalents i serveis tècnics. A la quarta planta de la torre hi ha també un auditori equipat amb

les darreres tecnologies, amb un aforament de 320 persones.

Un nou projecte conjunt amb BCD i FAD

El Museu comparteix la seva seu amb el BCD (Barcelona Centre de Disseny) i el FAD (Foment de les Arts i el Disseny), dues entitats de referència de l'àmbit del disseny a Catalunya, amb les quals comparteix l'objectiu de difondre i posar en valor les arts i el disseny, cadascú des de la seva òptica específica: la Fundació BCD específicament en la promoció del disseny en els cercles empresarials i la indústria, i el Foment de les Arts i el Disseny des de la representació dels principals col·lectius professionals de les diverses especialitats (Disseny industrial ADIFAD; Disseny gràfic ADGFAD; Disseny de moda MODAFAD; Arquitectura ARQUINFAD; Artesania AAFAD).

Aquest fet enriqueix la possibilitat de connectar sectors, col·lectius i institucions al voltant del disseny, que amplien la seva visibilitat i donen pas a noves col·laboracions. Així mateix, permet definir i impulsar dinàmiques industrials i professionals derivades tant de compartir la seu amb el FAD i el BCD, com de la ubicació del Museu a la porta del 22@, que actualment l'Ajuntament de Barcelona impulsa com el districte especialitzat en innovació i creativitat.

De fet, malgrat que els museus es fonamenten en la conservació, documentació, recerca i difusió del seu patrimoni, també han d'impulsar altres tipus de projectes. El Museu del Disseny és una plataforma d'encontre de tots els sectors del disseny: des dels creadors, els estudis, les empreses, les escoles i universitats i altres entitats socioculturals relacionades.

Cloenda: Un museu inspirador i compromès

El Museu, inaugurat aviat farà tres anys, comença a consolidar-se com a nou equipament

² El Museu del Disseny també gestiona la conservació preventiva, la museografia i les visites guiades de l'apartament 1/11 de la Casa Bloc, un dels edificis d'habitatges de referència de l'arquitectura racionalista republicana, situat al barri barceloní de Sant Andreu.

Tasques conservació. Museu del Disseny. Fotografia: Aniol Resclosa

cultural de la ciutat. Concebut com a un centre de trobada per a tot tipus de públic, fomenta i possibilita visites a les exposicions permanents i exposicions temporals; consultes diverses, presencials i *on line* del nostre patrimoni, objectual i documental, ús dels serveis que ofereix el Centre de Documentació; participació en les activitats familiars; assistència a esdeveniments, cursos especialitzats, tallers; organització de congressos internacionals de temes o disciplines relacionats amb el museu; ús dels espais de lleure i la cafeteria...

Fruit de la complicitat i la generositat de molts sectors creatius, el Museu no sols ha de ser una font de coneixement per a l'estudiant o l'investigador, sinó també un model per als creadors del present –dissenyadors, artistes i artesans– en vista al patrimoni del futur que el mateix museu haurà de seleccionar i conservar. Les escoles, amb qui el Museu realitza i impulsa diversos tipus de col·laboracions, com

a formadores d'aquests futurs creadors hi tenen, sens dubte, un paper important.

Sens dubte, els museus d'avui han de potenciar la dimensió social i contribuir a abordar els grans reptes socials i culturals, amb un compromís amb la societat que els envolta.

El Museu del Disseny treballa per esdevenir un estímul de les comunitats a les quals s'adreça i a les quals deu un retorn en forma de coneixement plural, mentre alhora, s'enriqueix amb la participació dels ciutadans.